

M.Eminescu :

Nu mă-nțelegi

Călătoria spre taine , răsfrîngerea sinelui în misterul naturii , dragostea ca proiecție și recuperare ei , și a sentimentelor prin vis, meditare a supra trecutului adînc –acestea sunt cîteva detalii simbolice prezente în poemul “ Nu mă-nțelegi “.

În această operă întîlnim sentimente și trăirii profunde la fel ca și în sonetele eminesciene , acestea asemănîndu-se ca ideie și ca tematică . În ambele autorul ne vorbește despre o iubire ce vine din trecut în să focul ei este și mai puternic în prezent cînd iubita nu mai este în “Sonete” sau cînd iubita nu răspunde cu aceiaș căldură în “Nu mă-nțelegi “.Chiar din primele versuri aflăm cît de importantă era acea ființă pentru eroul liric , cît de importantă pentru el era imaginea pe care mereu o păstra vie în subconștientul lui , pentru el nimic nu valorează atît de scump ca redactarea imaginară a trăsăturilor inedite ale iubitei . Mai jos , eroul este gata să recurgă la un sacrificiu enorm prin care este apt să se dezică de viața artistică , de basme , de cuvinte ce exprimă doar nimicuri pentru a se dedica într-u-totul ființei iubite ; el este gata să se arunce la picioarele ei , sacrificîndu-și plăcerile , sentimentele , dorințele , imaginația pe toate aducîndule ca jertfă pe altarul acestei icoane divine în care s-a transformat ființa iubită . Iubita și amintirile legate de ea au devenit o licoare , un elixir ce transformă orișice durere a eroului într-o podoabă sufletească cu care-și învăluie inima rănită .

Iubirea ca amintire , iubita ca icoană este o altă nuanță a temei iubirii în poezia lui Eminescu . În următoarele versuri ne apare a cea imagine persistentă în opera eminesciană și anume imaginea iubitei ca o realitate –vis : “ Și cînd răsai nainte-mi ca marmura de clară “ , răsare cu o lumină pe care autorul nu o poate percepe încă deoarece ea ascunde un trecut de gînduri și frămîntări , răsărind într-o noapte adîncă aducînd lumină în sufletul eroului , a ceastă lumină trezește sentimentele eroului liric făcîndu-l să descopere din taina adîncă a sufletului cele mai curate sentimente , el emană o iubire pură ca lumina ce a răsărit din întuneric , o iubire ce e însetată după imaginea acelei lumini ce apare în întuneric luînd formele unei sculpuri de marmură ce este iubita lui . Eminescu crează imagini fantastice , pline de sucii pasiunii și al iubirii după care personajul lui fuge însetat . Sunt imagini cu care și-a îmbolnăvit imaginația însuși Eminescu , înger ce a întruchipat suferința amintirii . Prin această icoană eroul se vede pe el însuși , pe le și sufletul lui ce este cutremurat de tainele tinerei femei . Acest cutremur îi unește , legîndule veștile într-un nod al trecutului și viitorului “ Cînd înțeles de tine , eu însumi mă-nțeleg “ anume atunci cînd iubita va mai înceta să fie doar o icoană , atunci cînd va sparge valul de mamură albă și rece cu care este îmbrăcată , atunci cînd va fi ca toată lume , o femeie adorată ; doar atunci

eroul va fi înțeles și doar atunci i se va zice : “ ...Privirea ce-azît ai adorat-o /E încă tot senină , fermecătoare... Iat-o!? “ adică i se va răspunde în egală măsură la sentimentele sale . Însă următoarele versuri ne descoperă un val de îndoieli la care eroul nu este capabil să găsească un răspuns . Eroul este preocupat , dacă iubită sa a păstrat atît timp ,cît a fost un chip de marmură rece , vii toate sentimentele și toată căldura ce o simțea pentru el . Eroul liric de asemenea se teme ca acea imagine” fără preț “pe care a divinizat-o imaginar să nu își piardă efectul după întoarcerea în lumea realului . Eroul ar dori să potă iubi : “C-o oaste de îngini să te iubesc ș-atunci ...”așa cum a iubit mereu . Însă însuși recunoaște parțial în întrebarea retorică că omul nu este capabil să iubească și să trăiască iubind mereu . Omul nutrește sentimente , visuri , iluzii ce trec și se pierd , ce se nasc și se destramă ca valurile mării din ele rămînînd doar o umbră în întunericul gros al subconștientului.